

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: J. K., nar. X, bytem X
proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2 (dále jen MPSV),

v řízení o žalobě ze dne 16. 2. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. MPSV-2022/223688-914, o příspěvek na živobytí

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 16. 2. 2023 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Plzni, kontaktního pracoviště Plzeň-město (dále jen ÚP) ze dne 2. 11. 2022, č. j. 171803/2022/PPA kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dávku příspěvek na živobytí. Žalobce uvedl, že se od října 2020 nacházel v obtížné životní situaci, neboť v době vyhlášení nouzového stavu v době pandemie covid -19 mu bylo nařízením vlády zakázáno podnikat, čímž přišel najednou a neočekávaně o zdroj příjmu. Po opakovaně prodělaném onemocnění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

způsobeným virem covid 19 dodnes trpí tzv. postcovidovým syndromem a má vážné zdravotní problémy. O jeho žádosti ze dne 20. 7. 2021 o pomoc v hmotné nouzi bylo rozhodnuto zamítavým rozhodnutím vydaným až dne 2. 11. 2022, tedy po zákonné lhůtě, přičemž odmítá nepravdivé tvrzení správního orgánu prvního stupně, že průtahy byly způsobeny jeho zaviněním. Nesouhlasí s odůvodněním, že celkové sociální majetkové poměry společně posuzovaných osob jsou takové, že mohou po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb na základě zjištění, že žalobce náklady na zajištění základních životních potřeb a nákladů na bydlení hradil ze zapůjčených financí. MPSV odvolání žalobce zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo, přičemž své zamítavé rozhodnutí odůvodnilo tím, že důvodem nepřiznání příspěvku na živobytí překvapivě najednou nebyl vysoký příjem žalobce, ale ničím nepodložené účelové tvrzení, že žalobce údajně nebyl osobou v hmotné nouzi, protože údajně neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním rozhodnutí týkajícím se hodnocení celkových sociálních a majetkových poměrů společně posuzovaných osob, jež jsou dle žalovaného takové, že mohou po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb, k čemuž žalovaný dospěl na základě zjištění, že žalobce hradil náklady na zajištění základních životních potřeb a na bydlení ze zapůjčených financí. Stejně tak žalobce nesouhlasí s tím, že nebyl osobou v hmotné nouzi, neboť neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, neboť to neodpovídá skutečnosti. Žalovaný při svém rozhodování zcela opomněl zohlednit, že žalobci bylo nejprve výslovně znemožněno věnovat se výdělečné činnosti a později, v období posuzovaném za účelem zjištění stavu hmotné nouze, byl žalobce kvůli jeho výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu uznán dlouhodobě práce neschopným. Správní orgány se vůbec nezabývaly otázkou, z jakých konkrétních důvodů žalobce jako žadatel o příspěvek na živobytí nevykonával výdělečnou činnost a nezjišťovaly, zda si žalobce skutečně mohl zvýšit příjem vlastním přičiněním a tím si zabezpečit finanční prostředky na zajištění základních životních potřeb a úhradu nákladů na bydlení. Žalobce odkázal na znění Metodického pokynu MPSV č. 2/2010 k upřesnění některých postupů orgánů pomoci v hmotné nouzi při aplikaci zákona č. 111/2006 Sb. a na definici pojmu příjem zakotvenou v § 9 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož by se pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi zápůjčka, kterou obdrží osoba v hmotné nouzi, správně za započitatelný příjem považovat neměla, neboť vzniklé závazky nemohou zvyšovat příjmovou stránku posuzované osoby a nemělo by tedy na ně být nahlíženo jako na majetek, z něhož byly hrazeny náklady na bydlení a zajišťovány základní životní potřeby posuzované osoby v mimořádné situaci v přechodném období bez příjmů. Žalobce se nacházel v obtížné sociální situaci a před podáním žádosti o poskytnutí pomoci ze strany státu objektivně učinil veškeré dostupné zákonné kroky k vyřešení situace hmotné nouze pouze vlastními silami, v rozsahu, ve kterém to bylo po něm za daných okolností možné spravedlivě požadovat. Žalobce se proto domnívá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu ve věci zákonného nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí. Navrhl proto, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí ÚP v Plzni jemu předcházejícího bylo zrušeno a povinnému subjektu ÚP v Plzni bylo nařízeno dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí poskytnout.

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2022 č. j. MPSV-2022/223688-914** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále jen ÚP) ze dne 2. 11. 2022, č. j. 171803/2022/PPA, o nepřiznání žádosti o dávku příspěvek na živobytí podané dne 20. 7. 2021. Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že ÚP v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce v žádosti o přiznání dávky příspěvek na živobytí uvedl, že sdílí společnou domácnost s L. F. v pronajatém bytě. Na základě doložených dokladů a provedeného sociálního šetření byla zhodnocena sociální situace žalobce a s ním společně posuzované osoby a byl posouzen nárok na dávku a její výši, byl přijat závěr, že celkové sociální a majetkové poměry společně posuzovaných osob mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. Odvolání proti rozhodnutí ÚP žalobce odůvodnil nedodržením zákonem stanovené lhůty na vydání rozhodnutí správním orgánem. Žalobce dále nesouhlasil s celkovým hodnocením sociálních majetkových poměrů společně posuzovaných osob, neboť byl nucen hradit náklady ze zapůjčených financí, protože žádné úspory už neměl, neměl ani žádný zdroj příjmů a jeho zdravotní stav se výrazně zhoršil a neumožňoval mu plnohodnotně pracovat. Není ani pravda, že by poskytnuté půjčky žádným způsobem nesplácel, naopak, všechny půjčky několik let předtím pravidelně splácel a přestal je splácet, až když přišel o zdroj příjmů. Jak vyplynulo z provedených důkazů i tvrzení žalobce, náklady na zajištění základních životních potřeb a náklady na bydlení žalobce hradil ze zapůjčených financí, přičemž tyto půjčky žádným způsobem nesplácel. S ohledem na to, že finance nebyly vráceny, zvyšovaly dle žalovaného příjmovou stránku společně posuzovaných osob a umožňovaly hradit životní náklady. Z předchozích řízení o dávkách pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že v době, kdy měl žalobce platné a aktivní živnostenské oprávnění, došlo k omezení podnikatelské činnosti v důsledku pandemie covid-19 a žalobce neuplatnil nárok na kompenzační bonus, jenž v té době vláda vyplácela, čímž se vlastním přičiněním připravil o možnost alespoň částečné náhrady ušlého zisku. Zároveň žalovaný zohlednil, že žalobce uvedl, že ani před pandemií nebyl výdělečně činný a své náklady hradil z půjček a úspor po rodičích, v roce 2019 prodal byt po rodičích se záměrem prodejem získané finanční prostředky investovat do kryptoměny a veškeré prostředky získané prodejem bytu požil na úhradu tzv. bankovní garance, avšak podvodným způsobem byl o tyto prostředky připraven, což řeší Policie ČR. Žalovaný měl shodně s ÚP za to, že se žalobce v tomto ohledu mohl rozhodnout o využití uvedených finančních prostředků za situace, kdy nebyl výdělečně činný a neměl jiný příjem než půjčky a úspory po rodičích, jež nespecifikoval, zodpovědněji, tedy zejména je mohl využít pro zajištění svých vlastních potřeb a až případné zbylé finance využít k investování. Každý občan má právo rozhodnout o svých finančních prostředcích, avšak za své rozhodnutí je pak odpovědný. Žalovaný souhlasil s námitkou žalobce o nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž popsal průběh správního řízení, s tím, že správní orgán prvního stupně činil v řízení úkony a průtahy v řízení byly způsobeny i odvolatelem. Vzhledem k tomu, že ve věci již bylo rozhodnuto a žalobce v průběhu řízení nenamítal nečinnost správního orgánu, nelze činit opatření proti nečinnosti. Zákon č. 111/2006 Sb. vychází z principu odpovědnosti osoby za své sociální postavení a pro určení stavu hmotné nouze pro nárok na opakující se dávky se proto mj. zohledňuje, zda si osoba (společně posuzované osoby) nemohou zvýšit příjem vlastním přičiněním, a tím si zabezpečit zcela či částečně finanční prostředky na zajištění základních životních potřeb a úhradu odůvodněných nákladů na

bydlení. Jednou ze základních podmínek, aby osoba byla považována za osobu v hmotné nouzi, je předpoklad aktivity v rámci pracovního trhu nebo v rámci služeb zaměstnanosti. Pokud osoba prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, není osobou v hmotné nouzi.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 7. 3. 2023** shrnul průběh správního řízení i majetkových, výdělkových a finančních poměrů žalobce s tím, že rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci, rozhodujícím obdobím, za které se zjišťuje plnění ostatních podmínek v případě podání žádosti o opakující se dávku, je aktuální kalendářní měsíc. Konstatoval, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce nebyl dle dostupných evidencí ČSSZ registrován jako zaměstnanec ani jako OSVČ, v evidenci uchazečů o zaměstnání byl od 11. 12. 2013 do 1. 11. 2017, od 3. 10. 2020 do 25. 9. 2022, přičemž žalobcovo tvrzení o dlouhodobé pracovní neschopnosti v rozhodném období nebylo doloženo. K žalobcem tvrzeným nepříznivým poměrům žalovaný uvedl, že ke dni posuzování nároku žalobce na příspěvek na živobytí byly celkové sociální a majetkové poměry společně posuzovaných osob takové, že i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení mohly zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. Z doložené dokumentace i z prohlášení žalobce vyplývá, že náklady na zajištění základních životních potřeb a nákladů na bydlení hradil ze zapůjčených financí, a ty, neboť nebyly vráceny, zvyšovaly příjmovou stránku společně posuzovaných osob a umožňovaly hradit životní náklady. Žalobce nepatří do skupiny osob, u nichž se nezkoumá zvýšení příjmu vlastní prací. Jednou ze základních podmínek, aby osoba byla považována za osobu v hmotné nouzi, je předpoklad aktivity v rámci pracovního trhu nebo v rámci služeb zaměstnanosti. Žalovaný odkázal na Metodický pokyn MPSV č. 2/2010, a na to, že ÚP dostatečným způsobem odůvodnil, proč k finančním prostředkům, které žalobce získal na základě několika smluv o půjčce, přihlédl jako k jeho majetku. S ohledem na uvedené má žalovaná za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro něž by bylo nutno toto rozhodnutí rušit, a proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. **Žalobce v reakci na uvedené vyjádření dne 22. 3. 2023** sdělil, že trvá na nařízení ústního jednání. Uvedl, že žalovaný sice uvádí, že žalobce doložil kopii kupní smlouvy ze dne 20. 6. 2019 o prodeji jeho bytu za částku 1 400 000 Kč, ale o tom, že se žalobce stal obětí podvodu, že byt o tržní hodnotě převyšující 4 000 000 Kč byl na kupující převeden na KN, avšak peníze za prodaný byt žalobce od kupujícího ve skutečnosti neobdržel, se žalovaný již nezmiňuje. Není pravdivé tvrzení, že v době podání žádosti o dávku příspěvek na živobytí nedoložil úřadu práce potvrzení dlouhodobé pracovní neschopnosti v rozhodném období. Půjčky přestal žalobce splácet až poté, kdy se ocitl bez příjmů. Půjčené finanční prostředky byl pod tlakem okolností v krajní nouzi donucen použít na hrazení svých životních nákladů a jeho celkové sociální a majetkové poměry proto objektivně nebyly takové, že by mohl stav hmotné nouze překonat bez pomoci dávek hmotné nouze a aniž by byl nucen se dále zadlužovat. Dle vyjádření žalované se žalobce nacházel v hmotné nouzi, neboť na žalobci poskytnutou půjčku bylo správním orgánem správně nahlíženo jako na majetek, tedy nikoli jako na započitatelný příjem. Žalobce byl ke dni posuzování nároku na příspěvek na živobytí

zjevně osobou, která patřila do skupiny osob, u kterých se nezkoumá zvýšení příjmu vlastní prací, neboť v době podání žádosti o dávku příspěvek na živobytí byl uznán za osobu dočasně práce neschopnou. Speklativní tvrzení žalované, že žalobce, když nepracoval, na tom byl údajně lépe, než kdyby pracoval, nemůže obstát, neboť v době, kdy žádal o příspěvek na živobytí, kromě příspěvku na bydlení neměl žádný příjem. V době, kdy byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, žádnou podporu v nezaměstnanosti nepobíral, stejně tak jako v době dočasné pracovní neschopnosti. Argumentace žalované, že žalobce údajně neprojevoval snahu o zvýšení příjmu vlastní prací aktivní součinností s krajskou pobočkou úřadu práce anebo že se dokonce údajně úmyslně práci vyhýbal, je jen dalším ničím nepodloženým spekulativním tvrzením žalované. Křivé nařčení obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce údajně svým přístupem mařil snahu ÚP o jeho umístění na úřadu práce, je pouze dalším účelovým, ničím podložením nepravdivým tvrzením žalované, neboť v opačném případě by byl z evidence uchazečů o zaměstnání okamžitě vyřazen, což se nestalo.

5. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisu. Z dokladu o výši měsíčních příjmů žalobce za posuzované období duben až červen 2021 založeném ve správním spise vyplývá, že žádné příjmy neměl, přičemž spolu s ním posuzovaná osoba L. F. v uvedeném období odpracovala celkem pouze 26 hodin měsíčně a její hrubá mzda činila 6 500 Kč měsíčně. Z vyjádření žalobce ani z obsahu spisu přitom nevyplývá příčina takového množství odpracovaných hodin. Z vyjádření žalobce vyplývá, že v důsledku vládního nařízení v době pandemie covid – 19 přišel neočekávaně o zdroj příjmů a po opakovaně prodělaném onemocnění způsobeném covid -19 dosud trpí tzv. postcovidovým syndromem a má vážné zdravotní problémy. Pod záminkou poskytnutí finanční půjčky byl v období pandemie pod záminkou poskytnutí finanční půjčky připraven organizovanou skupinou podvodníků o byt po rodičích, věc je v šetření kriminální policie. V období od 3. 10. 2020 do 26. 9. 2022 byl zcela bez příjmů a jeho jediným příjmem byl po omezenou dobu pouze příspěvek na bydlení. Veškeré výdaje jeho i jeho partnerky po celou dobu hradil pouze z půjček, jež čerpal před 3. 10. 2020. To, že žalobce přestal úvěry splácet, vyplývá z jeho písemného vyjádření ze dne 22. 2. 2022 i z výzev bank k úhradě dlužných částek.
6. Podle doručky založené ve správním spise bylo napadené rozhodnutí ze dne 14. 12. 2022 doručeno žalobci dne 16. 12. 2022.
7. U ústního jednání konaného dne 26. 6. 2023 žalobce setrval na podané žalobě a zopakoval stejné skutečnosti jako v žalobě. Navrhl, aby byla k důkazu provedena jeho emailová korespondence se správním orgánem s tím, že tato dokládá jeho pracovní neschopnost a závěrem požadoval zrušení napadeného rozhodnutí. Soud rozhodl v souladu s § 52 odst. 1 s.ř.s., že tento důkaz neprovede pro jeho nadbytečnost, neboť uvedenou korespondenci měl správní orgán k dispozici, stejně tak jako ostatní při jednání žalobcem navržené důkazy. Kromě toho tato korespondence, narozdíl např. od lékařských zpráv, není způsobila prokázat zdravotní stav žalobce a omezení jeho pracovních schopností v souvislosti s ní.
8. Podle **§ 2 odst. 1 zákona** pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

podle zákona o životním a existenčním minimu.

9. Dle **§ 21 odst. 1 zákona**, nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob snížený o přiměřené náklady na bydlení nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.
10. Dle **§ 10 odst. 2 zákona** rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že za situace, kdy bankami zapůjčené finanční prostředky v rozhodném období ani částečně nesplácel, pak tyto zvyšovaly příjmovou stránku společně posuzovaných osob. V té souvislosti je třeba uvést, že zákon o pomoci v hmotné nouzi výslovně neupravuje, zda je třeba přihlédnout i k finančním prostředkům žadatele o dávku, jež obdržel na základě smlouvy o půjčce či úvěru, a které je povinen dohodnutým způsobem vrátit. Soud souhlasí s argumentací žalobce v tom, že finanční prostředky takto získané nejsou předmětem výčtu příjmů v § 7 a § 8 zákona č. 110/2006 Sb. o životním a existenčním minimu, jež se pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi započítávají, a byť vedou v určitém okamžiku ke zvýšení majetku, nelze je tedy za příjem ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi považovat, neboť zároveň trvá povinnost je vrátit, čímž dochází k opětovnému snížení jeho majetku. Zároveň však lze současně na půjčku nahlížet jako na majetek a záleží na správním uvážení správních orgánů, zda k tomuto majetku budou přihlížet, přičemž v kladném případě je nezbytné, aby správní orgán své rozhodnutí v tomto ohledu dostatečně a srozumitelně odůvodnil. Tato podmínka v posuzované věci splněna byla a to s odkazem na skutečnost, že žalobce půjčené finanční prostředky dlouhodobě nesplácí, a tudíž nedochází ke snížení jeho majetku, přičemž odůvodnění závěrů žalovaného soud shledává logickým a v souladu s provedenými důkazy. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
12. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nebyl osobou v hmotné nouzi, neboť neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním. V té souvislosti žalobce namítal, že mu bylo v důsledku vládních opatření v souvislosti s pandemií covid-19 znemožněno věnovat se výdělečné činnosti, čímž najednou a neočekávaně přišel o zdroj příjmů a dále žalovaný zcela opominul, že byl díky výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu dlouhodobě uznán práce neschopným, a proto si nemohl zvýšit příjem vlastním přičiněním.
13. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Nelze odhlédnout od toho, že ačkoli žalobce tvrdí, že díky pandemii a následným vládním opatřením přišel najednou a neočekávaně o zdroj příjmu, pak toto neodpovídá realitě, neboť dle zjištění správních orgánů ani před pandemií nebyl žalobce výdělečně činný a své náklady již tehdy hradil z půjček a úspor po rodičích, aniž by však zmínil či dokonce prokázal existenci důvodů, které mu v té době ve výdělečné činnosti bránily. Argumentace žalobce, že byl nucen využívat půjček v důsledku nesprávné činnosti a liknavosti ÚP v záležitosti vyřízení dávek hmotné nouze, ev. z důvodu omezení podnikání v důsledku pandemie covid-19, ev. z důvodu jeho zdravotních problémů souvisejících s prodělaným onemocněním, proto neodráží skutečný důvod čerpání půjček.
14. Žalobce neunesl důkazní břemeno ani v souvislosti s tvrzenou dlouhodobou pracovní neschopností, jež mu údajně bránila v získávání finančních prostředků vlastních prací, neboť

její existenci žádným způsobem neprokázal, ani neoznačil důkazy k jejímu prokázání.

15. Žalobce dále při popisu svých nepříznivých majetkových a výdělkových poměrů zcela opominul např. skutečnosti vyplývající z kupní smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitosti založené ve správním spisu, i z jeho vyjádření k ní se vztahujících. Žalobce totiž převedl dne 20. 6. 2019 vlastnictví k bytové jednotce, již získal po rodičích za kupní cenu 1 400 000 Kč, ačkoli zároveň ve svém vyjádření z 22. 3. 2023 uvedl, že tržní cena bytové jednotky přesahovala 4 000 000 Kč. Nijak však neobjasňuje, z jakého důvodu realizoval takto nevýhodnou transakci. Následně za situace, kdy nebyl výdělečně činný, neměl žádný příjem a měl k dispozici jen finanční prostředky získané půjčkami a blíže nespecifikované úspory po rodičích, veškeré finanční prostředky získané prodejem zmíněné bytové jednotky použil v souvislosti se zamýšlenou investicí do kryptoměny a dle jeho sdělení byl o tyto prostředky podvodným způsobem připraven. Z uvedeného je zřejmé, že nacházel-li se žalobce v nepříznivé finanční situaci, pak nebylo zodpovědné jeho rozhodnutí investovat veškeré, svým objemem velké finanční prostředky, jež byly způsobitelné zásadně změnit jeho finanční poměry, takto sporným a riskantním způsobem. Svým, soudu nepochopitelným, rozhodnutím prodat nemovitost za několikanásobně nižší cenu, než byla v té době její tržní cena a dále nezodpovědným použitím veškerých finančních prostředků získaných prodejem nemovitosti v souvislosti se zamýšlenou investicí do kryptoměny, žalobce promarnil příležitost zásadním způsobem vylepšit svoji finanční situaci, a to přesto, že tato byla již v době učinění tohoto kroku velmi nepříznivá. Žalobce přitom opomíjí další významnou skutečnost a to, že i pokud by nedošlo k jím tvrzenému trestnému činu organizovanou skupinou podvodníků, která jej o finanční prostředky připravila ještě před samotnou realizací jím zamýšlené investice, a tato investice by se realizovala, byla by sama o sobě velice rizikovou. Soud má za to, že žalovaný ani ÚP nepochybili, pokud zohlednili i tyto skutečnosti, byť nastaly v období (krátce) předcházejícím rozhodnému období. Je totiž třeba zhodnotit celkové poměry žalobce, přičemž částka, již žalobce prodejem nemovitosti získal, resp. mohl získat, prodal-li by ji za tržní cenu a hospodařil s ní s péčí řádného hospodáře, byla způsobitelná zásadně ovlivnit významnou měrou jeho finanční poměry a to na dlouhé časové období.
16. Z uvedených důvodů se soud zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za situace, kdy jsou rozhodujícími kritérii pro určení stavu hmotné nouze příjmy a celkové sociální a majetkové poměry osoby a osob společně posuzovaných, pak nelze požadovat, aby stát nesl odpovědnost a hradil náklady na živobytí v důsledku jejich nezodpovědného hospodaření s financemi, ev. v důsledku bezdůvodného nevyužití pracovního potenciálu těchto osob.
17. Dle názoru soudu žalobce neprokázal, že napadené rozhodnutí žalovaného je nesprávné v tom směru, že správní orgány, tj. ÚP a žalovaný, nesprávně posoudily jeho celkovou životní situaci. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti se soud zcela ztotožnil s postupem žalovaného, který zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ÚP o zamítnutí žádosti o dávku příspěvek na živobytí. Neznamená totiž, že je nesprávné či dokonce nezákonné rozhodnutí správního orgánu, není-li v souladu s požadavkem žalobce, přičemž důkazní břemeno spočívá na žalobci. Žalobce však v této věci dle názoru soudu neprokázal pochybení ze strany správních orgánů. Za situace, kdy soud neuznal žádnou z žalobních námitek důvodnou a postup správních orgánů rovněž shledal v souladu s platnou právní úpravou, zamítl žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

18. Žádnému z účastníků řízení nebyla přiznána náhrada nákladů, jak uvedeno ve výroku II. rozsudku, jelikož žalobce nebyl úspěšný a úspěšný správní orgán nemá právo na náhradu ze zákona dle § 60 odst. 2 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem.

V Plzni dne 26. 6. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková, v. r.
samosoudkyně